

[Økonomiministeren.]

med det politisk-økonomiske udvalg i foråret, som vedrørte det konservative forslag om at oprette et kontaktudvalg over for erhvervene og arbejdsmarkedets organisationer, gjort rede for de tanker, regeringen havde på dette punkt, så partierne har altså faktisk for længst fået en orientering om, at noget sådant ville komme. Men som sagt, alligevel havde det nok været ønskeligt, om det var blevet noget mere uddybet i den skriftlige åbningstale. Så kunne man da forhåbentlig have undgået nogle af de værste misforståelser.

Jeg vil gerne sige, at udgangspunktet er en af de anbefalinger, der blev fremført i PP II-redegørelsen i vinter. Man fremhæver nemlig her, at der er behov for en fastere og mere regelmæssig kontakt mellem regering og erhvervsliv. Erhvervspolitik er jo noget meget vidtspændende og mangfoldigt noget, og den økonomiske politik ligeså, og hvis de mange forskellige sider af erhvervspolitik og økonomisk politik skal koordineres på en effektiv måde, så er det nyttigt at have en fast løbende kontakt mellem regeringen og erhvervslivets og arbejdsmarkedets repræsentanter.

Som forholdene har været og er, finder en sådan kontakt jo sted efter behov. Undertiden finder den sted i form af store møder, hvor vi vel kan sige at det sjældent kommer til nogen egentlig drøftelse — somme tider har man næsten fornemmelsen af, at man kunne have skrevet referatet, før man gik hjemmefra til mødet — men undertiden finder det også sted i små møder, hvor det er enkelte organisationer, der indkaldes om mere specielle problemer og forslag, og det er naturligvis ofte særdeles nyttigt og frugtbart.

Regeringen har imidlertid været enig med forfatterne til PP II i den opfattelse, at der var brug for, hvad man kunne kalde et løbende samråd med erhvervslivet og arbejdsmarkedet, altså brug for et råd, et organ, hvor organisationer og regering kunne mødes regelmæssigt. Et sådant råd måtte bestå af bestemte personer som faste repræsentanter for de forskellige organisationer, hvis der skulle blive mulighed for en fornuftig debat, og så måtte også antallet af deltagere være i nogen måde begrænset. Ellers bliver det til,

at man holder taler til hinanden og ikke rigtig kommer i gang med en debat.

Et sådant råd kan naturligvis skabes. Det findes imidlertid i forvejen i form af det økonomiske råd, der netop har en medlemskreds af den form og størrelse, som jeg her forestiller mig, og man kunne derfor i givet fald undgå at oprette et nyt organ, hvis det var muligt at bruge det økonomiske råd, der eksisterer, også til det formål, som her er nævnt.

Jeg kan ikke nægte, at det er mit indtryk, at dette råd i sin nuværende form ikke har særlig megen indflydelse på de publikationer, der udsendes. De udsendes jo altid, og det skal de ifølge loven, i formandskabets navn og på formandskabets ansvar. Rent faktisk bliver, som vi alle ved, disse publikationer offentligheden bekendt, før drøftelserne i rådet finder sted, og det kan jo nok influere noget på disse drøftelsers karakter, og under alle omstændigheder er det som sagt formandskabet og formandskabet alene, der er ansvarlig for publikationernes indhold. På denne baggrund er det så, vi har tænkt os, at vismandsinstitutionen skulle fortsætte som en uafhængig institution, som den nu er, de skulle fortsat kunne få deres forslag behandlet af rådet, men uden skulle rådet kunne have den funktion at være et fast kontaktorgan mellem regeringen og de økonomiske organisationer, og i sidste egenskab ville det være naturligt, at det var den til enhver tid siddende økonomiminister, der var formand for rådet, men det betyder naturligvis ikke, at han — så lidt som han har det nu — skulle have noget at gøre med vismændenes arbejde eller med, hvad de ville skrive i deres publikationer. Der ligger ikke i disse tanker i mindste måde noget, der vil formindske vismandsinstitutionens uafhængige stilling.

For at slutte dette af vil jeg da gerne tilføje, at det afgørende for regeringen er altså at få etableret denne fastere kontakt med erhvervslivet og arbejdsmarkedet, en ordning, hvor — må jeg indskyde parentetisk — også kapitalmarkedsrådet kunne indpasses; derimod er det naturligvis ikke afgørende for regeringen, at dette spørgsmål løses lige akkurat ved en omdannelse af det økonomiske råd. Det har jeg syntes ville have den praktiske fordel, at man slipper